

ливъ и презрителенъ; послѣ, като са обърнѣ къмъ едного отъ благороднитѣ, които бѣхъ въ свитата ѣ: «Графе, рече му тя, имай добрината да поопыташъ Мавра Алберика ако изволява да приеме като гостянка този вечеръ испанската царица.»

Графътъ трѣгнѣ, и царицата съ по-сладостенъ тонъ рече на камеріерата си:

«Не та силѣ, госпоже Маркизо, да презрешъ гнѣва на царя а еще повече гнѣва на герцога де-Дерма, та да ма придружишъ въ този домъ. Ты си свободна да не ны послѣдовашъ; макаръ че да ви кажѣ, госпожы, истината, слѣдоваше тя весело, азъ съмъ любопытна да прегледамъ подробно този домъ, и безъ сумнѣніе ще бѣдѣ много измамена, ако посрѣщане което ще ны направѣтъ тукъ бѣде по-долне отъ онуй което ни е приготвилъ Туеярскійтъ полицмейстеръ.»

Щомъ бѣ тя свършила прикаската си, и единъ бѣлокосъ и бѣлобрадъ и благообразенъ старецъ като са приближи колѣнчи предъ нея:

«Никога не съмъ си въобразявалъ, госпоже, че една толкози голѣма честь щѣла да стане на мене и на челядта ми; но В. Величество поискахе да назначете царуванѣто си като правѣте челоуѣцѣтъ честиты, и въ тѣзи кѣща, дѣто въспрѣхте да влѣзете, сѣкый день ще са поменува името Ви съ уваженіе и признателность.»

Послѣ като са исправи, и съ погледъ въ който блѣстѣхъ послѣднитѣ лучы на величіето на Маврскѣтъ царѣ, той продължи:

«Другы ще додѣтъ да Ти поднесѣтъ ключевѣтъ на градовѣтъ и на крѣпоститѣ си; ный, госпоже, немамы нищо таквози въ имотитѣ и въ насъ си, достойно за В. Величество; но думатъ че благословеніята на старцѣтъ заѣчаватъ основаніята на домоветѣ; дай ми слѣдователно позволеніе да призовѣ небесната милость върху В. Величество! Божіето благословеніе нека бѣде на главата Ви царице! Да бѣде лекъ въ рѣката ви скиптрѣтъ! и сичкыѣ ти дни нека бѣдѣтъ благополучны!»